

[Hartvig Frisch.]

partiernes Kreds, der har haft den Opfattelse, som de tre herostratisk berømte Underskrivere har gjort gældende. Jeg finder i „Finanstidende“ for 17. Marts en Udtalelse af en Mand, der ikke staaar Regeringspartierne nær, og denne Udtalelse vil jeg gerne fremføre. Der skrives her:

„Til Forstaaelse af denne danske Optræden paa svensk Grund maa man erindre Forhistorien, som er denne, at der i længere Tid fra svensk Side var rettet Kritik og til Tider ret nærgaaende Kritik mod dansk Politik. Saa velment den end kan have været, var den ikke altid saa uheldet, som det maatte kunne ønskes af et Land, der sætter Pris paa det formelt korrekte. Det er altid en farlig Sag at kritisere andre Nationer, som kan være mer eller mindre saarbare deroverfor og have mer eller mindre svært ved at finde Bjælken i eget Øje. Ofte er det saaledes, at de, som er ivrigst efter at kritisere andre, er mest saarbare, naar Kritikken vendes mod dem selv.“

Og dertil knyttes følgende Bemærkninger:

„Ved tidligere Lejlighed har vi her i Danmark været stolte af Statsminister Stauning, som værdigt udtrykte det danske Standpunkt i et nationalt Spørgsmaal. Ogsaa denne Gang har Statsministeren villet tage Tyren ved Hornene og vise, at vi Danske ligesom vore Naboer ønsker at være Herre i vort eget Hus. Som den varme Ven af Norden, Hr. Stauning er, har han ment at kunne tale aabent ud og dokumentere, at selv om vi Danske til en vis Grad kan finde os i at staa Skoleret over for Fremmede, kan vi ogsaa rette Ryggen og vise os som Mandfolk.“

Det er jo en noget anden Betragtning end den, der ellers gøres gældende.

Naar Oppositionen har villet benytte denne Sag, som man har gjort, saa er det vel forstaaeligt, naar man ser hen til den politiske Virkning, man har villet have af hele Agitationen. Men det har ikke noget med det store Spørgsmaal om Norden og Danmarks Stilling i Norden at gøre, og derfor er det jo ogsaa endt, som det saa ofte gør med den Slags Ting, og navnlig med konservative Spørgsmaal og Diskussions-Affærer, at man diskuterer Formen, og saa er man ude paa noget, hvor vi aldrig kan blive færdige, saa er man ude paa dette, at man kan staa og sige, som det ærede Medlem tidligere her har sagt, at man maatte misbillige den og den Form

og den og den Tone. Men det er derfor, jeg siger: Skal vi ganske roligt se hen til, endda i ret nær Fremtid, at man vil kunne konstatere, at det, at denne Ting blev sagt, og sagt saa djærvt og stærkt, som den blev, det betyder, at Norden er blevet en Illusion fattigere, men at nordisk Samvirke har en stærkere og rigere Fremtid for sig.

Christmas Møller: Jeg tror, at det høje Ting vil have lagt Mærke til det virkelig meget ejendommelige Forhold, at de to bedste Forsvarere, som den højt-ærede Statsminister selv og Socialdemokratiets ærede Ordfører havde for Statsministerens ulykkelige Tale, var Højfinansens Blad „Finanstidende“, som man ellers ikke levner Ære for to Skilling, og nogle Udtalelser af Neergaard, om hvilke jeg bedst husker, at Forholdet var dette, at da Neergaard var i en for ham selv politisk, personligt og for Landet overmaade vanskelig Situation, saa titulerede Socialdemokratiets Hovedorgan, som Statsministeren vel ikke vil misbillige, ham med „Løgneren Neergaard“ sammen med „Løgneren Krag“ og „Løgneren Rytter“. De to nulevende Venstrepolitikere kan altsaa vide, hvilket Eftermæle de engang vil faa.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skal jeg gøre et Par Bemærkninger, idet jeg anmoder om Formandens Tilladelse til et Par korte Citater. I en Bog, det ærede Medlem har skrevet, „Pest over Europa“, som er tilegnet Statsministeren paa hans 60 Aars Dag, altsaa engang i Oktober 1933, skriver det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i et Forord, han kalder „Nordisk Forord“, følgende:

„Allerede i 1925, da Gunnar Gunnarson slog til Lyd for et samlet Norden, støttede jeg Sagen i en Artikel, hvori jeg blandt andet skrev:

„Noget af det, der politisk allerstærkest støtter Sammenholdet, er Arbejderrpartierne i de tre Lande. Arbejdernes internationale Samfølelse gør det nordiske Kammeratskab til den naturligste Sag, og disse Partiers nøgterne Bedømmelse af storpolitiske Eventyrligheder garanterer baade for os selv og for Udlandet mod, at den nordiske Samling bliver et militaristisk Bravournummer i Stedet for det, det skal være — en folkelig Organisation i stor Maalestok.“

Dette blev skrevet i Locarnotiden“, tilføjede det ærede Medlem, „hvad er der ikke sket siden? Vi er Fredens Mænd i Norden, og vi har vist Verden vor Vilje til Fred, men møder man os med Vold